

Georg Söderbom skulle med Ördek som vägvisare tåga söder ut inåt öknen för att söka efter ett gravfält. Ståndlägret n:r 70 skulle under tiden bevakas av tre eller fyra man.

Både bilkolonnen och kanotflottiljen gingo därför mycket ovissa öden till mötes. För den förra hade det varit vida lättare att färdas på vintern då man kan medtaga ett stort isförråd ombord på lastbilarna. Men för den senare, som hade att kartlägga Kum-daria, passade icke den kalla årstiden då floden är isbelagd.

Inför det lockande perspektivet att vara den förste som kartlagt varenda krök av min egen gamla Kum-daria, veko alla betänkligheter. ”Hur skall vi komma tillbaka?” var en fråga som jag i uppbrottets ögonblick och sedan hela vägen, då dagarna förde oss allt längre och längre bort från vår fasta stödjepunkt, ståndlägret n:r 70, icke ägnade en tanke. Inga hinder fingo nu resa sig i vår väg. Vilken möda och vilket tålamod hade det icke kostat mig att ännu en gång äntligen få återvända till denna trakt som jag för en mansålder sedan ägnat så mycken uppmärksamhet och där de teorier jag då uppställt förverkligats inför mina ögon! Om någon frågade mig hur återtåget med bagage och proviant skulle ske, svarade jag blott:

”Lyckas det oss att nå vårt mål, den vandrande sjön, så finna vi nog någon utväg att ta oss tillbaka. Att med enkelkanoter, som äro lättmanövrerade, ro emot strömmen, är alltför tungt. Om bilkolonnen uteblir, få vi väl skicka någon roddare till fots utmed floden till ståndlägret för att från Tikenlik driva upp några